

1

Tim voelde de warme wind over zijn armen strijken. De blaadjes ritselden hoog in de bomen, waar het zonlicht flikkerend doorheen scheen. Hij zou bijna zeggen dat hij het gemist had, maar dat sloeg nergens op. De laatste keer dat hij in het bos had gewandeld, was lang geleden met zijn ouders. Als kind, toen hij nog ongestraft van de paden kon afwijken en hutten kon bouwen, toen hij nog met bemodderde kleren kon thuiskomen. In zijn eentje was hij nog nooit de natuur in getrokken. Maar nu was hij aan het eind van de wijk gewoon door blijven lopen, recht het bos in. Zomaar, omdat hij daar zin in had.

Het voelde goed om zijn benen eindelijk weer te kunnen gebruiken, hoewel het technisch gezien natuurlijk helemaal niet zijn benen waren. In het begin hadden ze anders gevoeld – steviger, zwaarder – maar nu merkte hij dat niet meer en kon hij ze gebruiken alsof ze altijd van hem waren geweest. Alleen als hij erg moe was, wilde hij nog weleens wat onvaste stappen zetten, zoals een peuter die leert lopen. Ook Tim had opnieuw moeten leren lopen, alsof hij weer een klein kind was en nog niet wist hoe dat werkte. In het begin was hij vreselijk slap geweest. Moe, misselijk, hoofdpijn, eigenlijk alles wat je maar kon bedenken. En natuurlijk die schrijnende pijn aan de wond. Het was een enorme overwinning toen hij in de kliniek voor het eerst zijn arm optilde. Een arm die er vreemd uitzag, met veel meer beharing en een langwerpig litteken dat hij zelf nooit had opgelopen. Hoe was dat daar gekomen?

Dat hij nu zelfstandig en zonder begeleiding op pad kon gaan,

was gewoonweg een wonder. Hoewel er hem natuurlijk al veel anderen waren voorgegaan en het ondertussen geen wereldnieuws meer was. Als dit project nog in de experimentele fase had gezeten, had hij er nooit aan meegedaan. Maar de kans op succes, die tegenwoordig 90% was, was hoger geweest dan zijn eigen kans op overleven. Hij was blij dat hij het had gedaan, al hadden zijn ouders heel wat moeten doen om hem te overtuigen en er een extra hypotheek voor moeten afsluiten. Het idee scheen hem toen simpelweg bizar. Hij had het voor hen gedaan, en ondanks de lange revalidatie had hij er geen spijt van gekregen. Toch vroeg hij zich vaak af wat er met de andere jongen was gebeurd, maar dat kreeg hij niet te horen. Medisch beroepsgeheim of iets dergelijks, het stond allemaal in het contract dat hij had ondertekend. Misschien was het ook beter om het niet te weten. Die persoon was fysiek al nabij genoeg.

Omdat Tim zo in gedachten verzonken was, merkte hij de uitstekende boomwortel pas op toen zijn voet erachter bleef haken. Met een smak kwam hij neer op de zanderige bosbodem. Even was hij bang dat zijn lichaam nu in stukken op de grond zou liggen, maar hij voelde alleen zijn handpalmen tintelen en zag dat er een gat in zijn spijkerbroek zat. Het was goed om zijn huid te zien bloeden, alles werkte nog. Zijn nieuwe ik kon tegen een stootje.

De zon brandde op Christies gezicht. Als ze zo nog een uur bleef liggen, op haar rug in het gras van het Vondelpark, dan waren haar neus en wangen geheid verbrand. Maar de warmte maakte haar loom en er waren ergere dingen dan een rode huid. Een beetje lichamelijke pijn zou haar misschien afleiden van die andere, altijd aanwezige ellende.

‘Wil je een ijsje?’ hoorde ze weinig enthousiast naast zich.

‘Ga jij ze halen dan?’ vroeg ze zonder haar ogen te openen.

‘Jij haalt, ik betaal,’ antwoordde Rodney. De lui aard.

‘Een beetje beweging zou niet slecht voor je zijn.’

Rodney zuchtte. ‘Dit is gewoon mijn bouw, girlfriend. Hoe vaak heb ik je dat nou al gezegd?’

Christie opende een oog en keek opzij naar haar beste vriend, met zijn groene punkkapsel waar hij vaak mee werd gepest. Rodney keek terug en ze gniffelden allebei.

‘Hoelang blijf je dat zelf nog geloven?’

‘Jij hebt makkelijk praten met je glossy figuur.’

‘Bij mijn heupen zou er best wel wat af mogen,’ vond Christie. Ze had haar ogen weer dichtgedaan tegen de verblindende zon en zag voor zich hoe ze voor haar passpiegel stond. Broeken zaten altijd net iets te strak om haar middel en als ze een maat groter nam, slobberden ze om de rest van haar benen en waren de pijpen veel te lang. Was haar lichaam zo afwijkend van de norm?

‘Mijn heupen zijn niet eens te zien tussen al mijn vetrollen,’ bracht Rodney ertegen in.

Christie kon een lach niet onderdrukken en voelde zich met-

een schuldig. Hoe kon ze nu lachen terwijl alles pas een halfjaar geleden was gebeurd? Voor haar gevoel zou ze iedere dag zwarte kleren moeten dragen en schuil moeten gaan onder een sluier. Zo ging dat vroeger, toch? Zolang je nog in de rouw was, liet het andere geslacht je in ieder geval met rust. Niet dat haar rouw ooit voorbij zou gaan en ze ooit nog belangstelling zou krijgen voor andere jongens dan voor hem. En niet dat er veel jongens interesse hadden in een meid met een gezicht als een donderwolk. Ook al had ze gedatet met de jongen waar ieder meisje naar smachtte, dat maakte haar op dit moment niet interessanter. Niet nu hij er niet meer was.

‘Blijven we hier de hele middag liggen?’ vroeg Rodney.

‘Beter idee?’

De zomervakantie was lang en saai en het belachelijk mooie weer zorgde ervoor dat ze zich nog meer down voelde. Tijdens het schooljaar had je tenminste een plek om naartoe te gaan, een plek waar je naartoe móést. Niet dat ze daadwerkelijk iets opnam van de lessen, maar dat deed er niet toe. Het was overigens een wonder dat ze was overgegaan naar het laatste jaar, al was het dan met behulp van een paar niet-toegestane middelen. Leraren waren tegenwoordig zo gefocust op smartphones dat ze het ouderwetse spiekbriefje helemaal niet meer opmerkten. Eigenlijk was het helemaal niets voor haar om dat te doen, maar blijven zitten was wel het laatste wat ze had gewild.

Haar telefoon begon te piepen en aan het geluidje hoorde ze wie het was. Mam. Eigenlijk had ze helemaal geen zin om het bericht te lezen, maar ze deed het toch. Anders werd haar moeder weer onnodig ongerust.

Ben je om zes uur thuis voor het eten?

Eten, wat een overschatte bezigheid. Alsof je meteen doodging wanneer je een dagje niets at. Misschien zou er eens wat van die heupen af gaan, hoewel dat zonder beweging vast niet veel was.

Ja, mam, typte ze braaf terug.

‘Ouders?’ vroeg Rodney, die rechtop was gaan zitten. Van beneden af gezien leek hij wel een reus. Zijn zwarte metal-kleren pasten dan weer totaal niet bij dat beeld. Maar daarom was Rodney ook zo leuk, omdat hij zich niets van anderen aantrok.

‘Als ik niet binnen vijf minuten reageer, denken ze volgens mij dat ik zelfmoord aan het plegen ben of iets dergelijks.’

Rodney lachte niet om haar grapje. Hij frummelde wat aan het gras. ‘Heb je daar weleens ...’

‘Aan gedacht?’ maakt Christie zijn zin af. ‘Natuurlijk, jij niet dan? Volgens mij zijn dat vrij normale tienergedachten.’

‘Ik bedoel ... je weet wel.’

Ze keek hem aan met een frons. Natuurlijk wist ze wat hij bedoelde, maar kon hij het niet gewoon even uitspreken? Ze werd al door genoeg mensen met fluwelen handschoentjes aangepakt.

‘Dave?’ vroeg hij met een zucht.

‘O, Dave. Ja, dat was een wat minder leuke gebeurtenis in mijn leven.’

‘Chris,’ zei Rodney zeurderig. ‘Het heeft je veranderd.’

‘Gek, hè?’

‘Ik wil gewoon weten of je er ooit weer bovenop komt. Of je weer de oude Christie wordt.’

‘Het wordt nooit meer zoals het vroeger was, Rod, dat begrijp je toch wel? Het feit dat hij er niet meer is, maar ook weer wel, maakt het niet makkelijker.’

Rodney plukte een handvol gras uit de bodem.

‘En nog steeds begrijp ik niet waarom hij die keuze heeft gemaakt,’ mompelde ze.

‘Waarschijnlijk zullen we dat nooit begrijpen.’